

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 471/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Patrikom Tulinským, LL.M., usadeným euroadvokátom, zapísaným v zozname euroadvokátov Slovenskej advokátskej komory, Business center Košice, Štúrova 27, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 Tos 62/2022-353 z 27. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Tos 62/2022-353 z 27. júna 2022. Žiada ďalej, aby bolo uznesenie krajského súdu zrušené, krajskému súdu bolo prikázané prepustiť sťažovateľa ihneď z väzby a priznať mu finančné zadosťučinenie vo výške 25 000 eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu. Napokon sa domáha náhrady trov konania k rukám právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledovný skutkový stav veci:

3. Sťažovateľ bol 1. októbra 2021 zadržaný policajnou hliadkou pre podozrenie zo spáchania prečinu krádeže. Nasledujúceho dňa mu policajti vzniesol obvinenie a v ten istý deň bol vzatý do väzby (v skutočnosti bol vzatý do väzby 4. októbra 2021, ako to vyplynie z ďalšieho, pozn.).

4. Podľa skutkových zistení 1. októbra 2021 v OC Kaufland na Popradskej ulici v Košiciach naložil do nákupného vozíka sedem kusov prázdnych prepraviek na fľaše od piva. S nimi následne prešiel

k automatu na prepravky a jeho prostredníctvom ich OC Kaufland vrátil. Automat mu vydal blok na preplatenie hodnoty prepraviek, ktorý však na výzvu pracovníka súkromnej bezpečnostnej služby vrátil. Prepravky boli vrátené nepoškodené späť na predajnú plochu OC Kaufland. Sťažovateľ mal takto spôsobiť škodu vo výške 26,23 eur.

5. Prokurátor 2. októbra 2021 podal návrh Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) na vzatie sťažovateľa do väzby. Na návrhu sa síce nachádzala dátumová pečiatka okresného súdu, avšak chýbal presný čas doručenia návrhu. Preto nie je možné overiť, či prokurátor podal návrh na vzatie do väzby v zákonom stanovenej lehote.

6. Uznesením okresného súdu č. k. 7 Tp 31/2021 zo 4. októbra 2021 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Proti uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť.

7. Uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľovi doručené až 25. októbra 2021, aj to na základe písomnej urgencie obhajcu.

8. Dôvody sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby podal sťažovateľ 25. októbra 2021.

9. Uznesením krajského súdu č. k. 8 Tpo 65/2021-39 zo 4. novembra 2021 bolo uznesenie okresného súdu zrušené a krajský súd sám rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. K absencii času doručenia návrhu na vzatie do väzby sa krajský súd nevyjadril, a to aj napriek tomu, že bolo jeho povinnosťou zo zákona preskúmať napadnuté uznesenie v celej šírke, a teda sa neobmedziť len na námietky uplatnené sťažovateľom.

10. Po skončení vyšetrovania 2. decembra 2021 došlo k záverečnému preštudovaniu spisu. Vyšetrovanie mimoriadne jednoduchého skutku skončilo teda po dvoch mesiacoch, pričom došlo k výsluchu dvoch svedkov, k zadováženiu jedného kamerového záznamu, k výsluchu poškodeného a k obhliadke miesta činu.

11. Obžaloba bola v tejto jednoduchej veci podaná prokurátorom 14. februára 2022, teda dva a pol mesiaca od záverečného preštudovania spisu a štyri mesiace po zadržaní sťažovateľa.

12. Po podaní obžaloby nariadil okresný súd verejné zasadnutie na 18. február 2022 s cieľom rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa. Uznesením okresného súdu č. k. 5 T 9/2022 z 18. februára 2022 bol sťažovateľ po podaní obžaloby ponechaný vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku účel väzby nemožno nahradiť písomným sľubom, ale ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

13. V podanej sťažnosti argumentoval sťažovateľ aj neúmernou dobou trvania trestného konania s priedňami majúcimi za následok neúmerne dlhé trvanie väzby. Uznesením krajského súdu č. k. 8 Tos 24/2022-255 zo 14. marca 2022 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu došlo k viacerým procesným pochybeniam zo strany okresného súdu, napríklad okresný súd nepredložil spis krajskému súdu v zákonom stanovenej lehote.

14. Následne okresný súd nariadil termín hlavného pojednávania na 6. apríl 2022, teda prvé hlavné pojednávanie sa konalo viac ako pol roka od zadržania sťažovateľa. Hlavné pojednávanie bolo odročené kvôli zaisteniu vyjadrenia polície ohľadom predchádzajúceho priestupku sťažovateľa,

a to až na 13. máj 2022. Následne bolo hlavné pojednávanie znova odročené, a to až na 8. jún 2022 z dôvodu, že polícia neposkytla súčinnosť a požadované dokumenty nedodala. Táto „nesúčinnosť“ znamenala pre sťažovateľa ďalšie dva mesiace vo väzbe.

15. Sťažovateľ na hlavnom pojednávaní konanom 10. júna 2022 podal žiadosť o prepustenie z väzby, ktorú okresný súd uznesením č. k. 5 T 9/2022 z toho istého dňa zamietol.

16. Z konštatovania okresného súdu vyplýva, že po podaní žiadosti o prepustenie z väzby a po výsluchu sťažovateľa vo vzťahu k nej okresný súd prijal uznesenie o ukončení dokazovania. Potom došlo k prerušeniu záverečnej reči sťažovateľa zo zdravotných dôvodov a v najbližšom termíne hlavného pojednávania 10. júna 2022 bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol sťažovateľ uznaný za vinného v zmysle obžaloby a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Po vyhlásení rozsudku sa prokurátor práva podať odvolanie vzdal. Sťažovateľ sa k opravnému prostriedku nevyjadril. Následne sa okresný súd zaoberal žiadosťou sťažovateľa o prepustenie z väzby a túto zamietol.

17. Podľa názoru okresného súdu sa žiadosťou sťažovateľa o prepustenie z väzby bolo potrebné dôsledne zaoberať jednak kvôli dĺžke jej trvania (od 1. októbra 2021), ale tiež kvôli jeho udávanej ťažkej psychickej ujme, ktorú mu väzobné stíhanie spôsobuje. Táto ujma je potvrdená správou vedúceho lekára zdravotníckeho zariadenia z 9. júna 2022, podľa ktorej sťažovateľ na odporúčanie psychiatra užíva lieky pre adaptačné poruchy spojené s pobytom v ústave. Okresný súd sa v prvom rade zaoberal otázkou dôvodnosti trestného stíhania, pričom v tomto smere nemal (vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania a vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku) žiadne pochybnosti vrátane zákonnosti konania, ktoré prebehlo v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami tak v štádiu prípravného konania, ako aj pred súdom. Ďalej zistil, že napriek plynutiu času neboli zoslabené väzobné dôvody, na ktoré v skorších rozhodnutiach poukazoval aj krajský súd. Zdravotný stav, ktorým sťažovateľ argumentoval, nie je podľa lekárskej správy tak závažný, aby si vyžadoval zmenu spôsobu vedenia trestného stíhania. Sťažovateľ je liečený pre chorobu vysokého krvného tlaku, no netrpí závažným ochorením, ktoré by obmedzovalo jeho schopnosť podrobiť sa úkonom trestného konania, prípadne ktoré by mu hrozilo vážnou ujmov. Dohľad probačného a mediačného úradníka nie je v tejto veci dostatočnou náhradou vzhľadom na osobu sťažovateľa a na štádium trestného konania.

18. Zo sťažnosti z 10. júna 2022 podanej obhajcom sťažovateľa (totožným s jeho právnym zástupcom v konaní vedenom ústavným súdom) vyplýva, že v trestnom konaní dochádzalo k prietahom pri jednotlivých procesných úkonoch, ktoré však okresný súd nezohľadnil. Prvé prietahy spôsobil okresný súd tým, že sťažovateľovi doručil písomné vyhotovenie uznesenia o vzatí do väzby po viac ako troch týždňoch, aj to až po písomnom naliehaní obhajcu, hoci mal na to podľa Trestného poriadku 10 dní. Vyšetrovanie mimoriadne jednoduchého skutku skončilo po dvoch mesiacoch. Prokurátor podal obžalobu až dva a pol mesiaca po skončení vyšetrovania. Prvé hlavné pojednávanie nariadil okresný súd až na 6. apríl 2022, teda viac ako po pol roku trvania väzby. Ďalšie hlavné pojednávania sa konali vždy s odstupom minimálne jedného mesiaca.

19. Uznesením krajského súdu č. k. 8 Tos 62/2022-353 z 27. júna 2022 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

20. Podľa konštatovania krajského súdu okresný súd vykonal hlavné pojednávanie 6. apríla 2022, odročil ho na 13. máj 2022 a následne na 8. jún 2022, keď po vykonaní dokazovania boli prednesené záverečné reči, avšak k rozhodnutiu vo veci samej nedošlo z dôvodu, že sťažovateľ požiadal o okamžitú eskortu do zdravotníckeho zariadenia, keďže sa cítil veľmi zle. Na hlavnom pojednávaní 10. júna 2022 po zistení zdravotného stavu sťažovateľa za jeho prítomnosti rozhodol rozsudkom, ktorým ho uznal vinným podľa obžaloby a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov nepodmienečne so zaradením pre výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zároveň zamietol žiadosť o prepustenie z väzby. Dňa 20. júna 2022 bola trestná vec predložená krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Zo spisu je zároveň zrejmé, že okresný súd v čase predloženia spisu už písomne vyhotovil vyhlásený rozsudok, ktorý bol doručený s tým, že v čase predloženia spisu krajskému súdu plynula lehota na podanie odvolania sťažovateľovi.

21. Podľa názoru krajského súdu na základe zistených skutočností bolo preukázané, že úkony v predmetnej trestnej veci prebiehali kontinuálne a neboli zistené také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať neprimeranú dĺžku konania či prietahy spôsobené konajúcimi všeobecnými súdmi. Dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu je daná nielen podanou obžalobou, ale aj odsudzujúcim rozsudkom z 10. júna 2022 (hoci tento v dôsledku odvolania sťažovateľa ešte nie je právoplatný).

22. V súvislosti s námietkou obhajoby spočívajúcou v tvrdení, že prípravné konanie trvalo neprimerane dlho, resp. že prokurátor podal obžalobu až 14. februára 2022, považoval krajský súd za potrebné uviesť, že preštudovanie vyšetrovacieho spisu bolo ukončené 7. decembra 2021, k vypracovaniu návrhu na podanie obžaloby došlo 20. decembra 2021 a k jeho doručeniu prokurátorovi 21. decembra 2021. Tieto skutočnosti boli známe okresnému súdu už v čase rozhodovania o ďalšom trvaní väzby 18. februára 2022 a následne krajskému súdu 14. marca 2022. Je z toho zrejmé, že lehota rozhodovania o ďalšom trvaní väzby nepresiahla jeden mesiac, čo v konečnom dôsledku (okrem iného) viedlo krajský súd v čase rozhodovania o ďalšom trvaní väzby k zamietnutiu sťažnosti. Ide teda o skutočnosti, ktoré boli krajskému súdu známe už v čase jeho rozhodovania o ďalšom trvaní väzby bezprostredne po podaní obžaloby.

23. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, charakter predmetnej trestnej veci a osobu sťažovateľa bol krajský súd toho názoru, že doterajšia dĺžka väzobného stíhania sťažovateľa je v súlade so zákonnými lehotami vzťahujúcimi sa na trestný čin, za ktorý bol sťažovateľ neprávoplatne odsúdený a je v súlade so zásadou primeranosti a zdržanlivosti, a to aj s prihliadnutím na výšku trestu, ktorý sťažovateľovi hrozí.

24. Vo vzťahu k osobe sťažovateľa aj v tomto štádiu trestného konania platí, že bol dosiaľ 10-krát súdne trestaný [naposledy pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere osem mesiacov, ktorý vykonal 17. júna 2020]. Následne bol od 25. júna 2020 do 25. júna 2021 väzobne stíhaný a prepustený. Napriek tomu po prepustení z väzby sa 1. októbra 2021 mal dopustiť skutku kvalifikovaného ako prečin krádeže v predmetnej trestnej veci, teda asi tri mesiace po tom, ako bol prepustený z väzby v inej jeho trestnej veci. Ide o také konkrétne skutočnosti, ktoré zakladajú dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj v tomto štádiu konania.

25. Konanie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2022 sa podľa zistenia ústavného súdu na krajskom súde vedie pod sp. zn. 4 To 64/2022 a hoci termín rozhodovania o odvolaní bol určený na 14. september 2022, k rozhodnutiu nedošlo.

II.

Argumentácia sťažovateľa

26. Sťažovateľ namieta predovšetkým prietáhy, ku ktorým v trestnom konaní došlo.

27. K prvým prietahom došlo zo strany okresného súdu, ktorý doručil písomné vyhotovenie uznesenia o vzatí do väzby po viac ako troch týždňoch, a to po písomnom naliehaní obhajcu, hoci sa tak malo stať do 10 dní. Samotné prípravné konanie trvalo viac ako dva mesiace, hoci išlo o skutok, pri ktorom bol sťažovateľ zadržaný a prípad bolo možné (za určitých okolností) vyriešiť v tzv. superrýchlom konaní. Vyšetrovací spis obsahuje prakticky len výpovede dvoch svedkov a poškodeného, ako aj kamerový záznam, pričom viac ako mesiac a pol po zadržaní sťažovateľa pribudla do spisu zápisnica o obhliadke miesta činu.

28. Za prietah treba nepochybne považovať aj otáľanie prokurátora s podaním obžaloby s tým, že ide o jednoduchú, ale zároveň väzobnú vec. Neexistuje rozumný dôvod na to, aby k podaniu obžaloby došlo až dva a pol mesiaca po skončení vyšetrovania.

29. Neštandardné je aj neúmerne dlhé čakanie na jednotlivé hlavné pojednávania, medzi ktorými bol vždy odstup asi jeden mesiac. Odročenie hlavného pojednávania pritom nezavinil sťažovateľ.

30. Sťažovateľ napokon poukazuje na viaceré rozhodnutia ústavného súdu judikujúce, že dôvodom na prepustenie z väzby je aj situácia, keď sa v trestnej veci riešenej väzobne nekoná s osobitnou starostlivosťou a urýchlením.

31. Ďalej sťažovateľ namieta, že na návrhu prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby z 2. októbra 2021 nie je vyznačený konkrétny čas jeho doručenia okresnému súdu. Na návrhu sa nachádza dátumová pečiatka okresného súdu, podľa ktorej k doručeniu návrhu došlo 2. októbra 2021, ale nie je uvedený konkrétny čas doručenia. Preto ani nie je možné overiť, či prokurátor podal návrh na vzatie do väzby v zákonom stanovenej lehote. Sťažovateľ v tejto súvislosti odkazuje na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 382/06. Podľa názoru sťažovateľa je podstatné aj to, že na chyby zistené pri preskúmaní sťažnosti musí nadriadený orgán prihliadnuť aj vtedy, keď sa v sťažnosti nevytýkali. Nadriadený súd pri rozhodovaní o sťažnosti je povinný preskúmať napadnuté uznesenie v celej šírke a nemôže sa obmedziť len na námietky uplatnené sťažovateľom. Sťažovateľ je preto presvedčený, že ústavný súd by nemal bez ďalšieho odmietnuť túto námietku s poukazom na to, že ju sťažovateľ neuplatnil v trestnom konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

32. Ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú, preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. Z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

33. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom

orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

34. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

35. Jadrom ústavnej sťažnosti sú námietky sťažovateľa smerujúce proti priťahom tak vo veci samej, ako aj pri rozhodovaní o jeho väzbe (pozri body 26 až 30).

36. Priťahy v rozhodovaní o väzbe namieta sťažovateľ v súvislosti s tvrdením, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia o jeho vzatí do väzby bolo doručené po viac ako troch týždňoch, aj to len na základe písomného naliehania obhajcu, hoci sa tak malo stať do 10 dní (pozri bod 27 prvá veta).

37. Ústavný súd k tomu uvádza, že ak bol sťažovateľ tej mienky, že priťahy pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby mali byť dôvodom na to, aby bol z väzby (resp. zo zadržania) prepustený, nápravu mu mal zabezpečiť nadriadený súd v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku, a pokiaľ sa tak nestalo, sťažovateľ mal možnosť podať proti právoplatnému rozhodnutiu o vzatí do väzby ústavnú sťažnosť, k čomu však nedošlo. Nie je možné teraz v rámci ústavnej sťažnosti smerujúcej proti neskoršiemu rozhodnutiu o ďalšom trvaní väzby (o nevyhovení návrhu na prepustenie z nej) domáhať sa prepustenia z väzby na základe tvrdeného pochybenia, ktoré posudzoval (prípadne mal posudzovať) všeobecný súd ešte v rámci rozhodovania o vzatí sťažovateľa do väzby.

38. Priťahy vo veci samej vidí sťažovateľ predovšetkým v skutočnosti, že samotné prípravné konanie trvalo viac ako dva mesiace, hoci išlo o skutok, pri ktorom bol zadržaný a vec bolo možné vyriešiť v tzv. super rýchlom konaní. Zároveň ide o jednoduchý prípad, v ktorom vyšetrovací spis obsahuje prakticky iba výpovede dvoch svedkov a poškodeného, kamerový záznam a zápisnicu o obhliadke miesta činu (pozri bod 27 druhú a tretiu vetu). Ďalej treba za priťah považovať aj otáľanie prokurátora s podaním obžaloby, hoci išlo o jednoduchú, no zároveň väzobnú vec.

39. V súvislosti s námietkami sťažovateľa uvedenými v bode 38 krajský súd vo svojom uznesení č. k. 8 Tos 62/2022-353 z 27. júna 2022, ktorým zamietol sťažnosť proti uzneseniu o neprepustení sťažovateľa z väzby, uvádza, že skutočnosti namietané sťažovateľom boli okresnému súdu známe už v čase rozhodovania o ďalšom trvaní väzby 18. februára 2022, resp. krajskému súdu v rámci

rozhodovania o riadnom opravnom prostriedku 14. marca 2022. Ide teda o skutočnosti, ktoré boli krajskému súdu známe už v čase jeho rozhodovania o ďalšom trvaní väzby bezprostredne po podaní obžaloby (pozri bod 22).

40. Inými slovami, možno konštatovať, že krajský súd zaujal stanovisko, podľa ktorého tvrdené nedostatky, ktoré v rámci skoršieho rozhodovania o väzbe mu už boli známe, nemôžu byť opakovaným dôvodom zo strany sťažovateľa v rámci následného rozhodovania o väzbe na základe jeho novej žiadosti o prepustenie z nej.

41. Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že sťažovateľ na uvedenú argumentáciu krajského súdu nijako v podanej ústavnej sťažnosti nereaguje a túto vecnými protiargumentmi nevyvracia (ba ani len nespochybňuje), keďže iba opakuje vlastnú argumentáciu bez akéhokoľvek reflektovania na protiargumenty krajského súdu. Možno preto tiež konštatovať, že zo strany sťažovateľa absentuje vecná kritika stanoviska krajského súdu, ktorá by mohla tvoriť podklad pre skúmanie ústavného súdu.

42. K ďalším prieťahom v konaní vo veci samej došlo podľa názoru sťažovateľa zo strany okresného súdu po podaní obžaloby, a to tým, že medzi jednotlivými hlavnými pojednávaniami bol vždy odstup asi jedného mesiaca, pričom odročenie hlavného pojednávania nezavinil sťažovateľ (pozri bod 29).

43. Ústavný súd je toho názoru, že časový odstup jedného mesiaca medzi jednotlivými hlavnými pojednávaniami vo väzobnej veci nemožno bez ďalšieho považovať za prieťah v konaní, ktorý by mal mať za následok prepustenie sťažovateľa z väzby. Je reálne predpokladať, že tieto odstupy boli nevyhnutné z dôvodu plnenia iných pracovných povinností konajúceho zákonného sudcu.

44. Napokon sťažovateľ namieta, že na návrhu prokurátora na jeho vzatie do väzby z 2. októbra 2021 nie je vyznačený konkrétny čas doručenia návrhu okresnému súdu, keďže je vyznačený iba dátum, v dôsledku čoho nie je možné overiť, či bol návrh na vzatie zadržaného sťažovateľa do väzby podaný v zákonom stanovenej lehote (pozri bod 31).

45. Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať, že v zásadnej rovine i tu platia úvahy uvedené v bode 37. Ak bol sťažovateľ toho názoru, že okresný súd, ako aj krajský súd z moci úradnej (teda i bez výslovnej námietky zo strany sťažovateľa, resp. jeho obhajoby) mali skúmať včasnosť podania návrhu na vzatie zadržaného sťažovateľa do väzby, potom mohol na základe uvedenej argumentácie právoplatné rozhodnutie o vzatí do väzby napadnúť ústavnou sťažnosťou, čo sa však nestalo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu